

Nr 623.

Av herr **Holmberg m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 59, med förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde, m. m.*

I förslaget till lag om gräns mot allmänt vattenområde (prop. nr 59) har som regel angivits att öar och holmar skola kunna ingå i fastigheter men icke ha något självständigt vattenområde. Från denna regel har emellertid gjorts undantag för praktiskt taget hela Torne skärgård i Norrbottens län.

Det angives i förslaget att detta undantag är motiverat av lokala förhållanden, men samtidigt meddelar lagrådet att det »icke förfogar över sådan sakkunskap att det för lagrådet varit möjligt att på alla punkter ingående bedöma de för fiskerinäringen speciella frågorna och annat av yrkesteknisk beskaffenhet».

Lagrådet anför också ett par exempel på sådana lokala förhållanden som måhända borde ha blivit annorlunda bedömda än vad som skett vid utformningen av det nu föreliggande förslaget. Enligt vår mening gäller detta i hög grad beträffande de lokala förhållandena för fiskerinäringens utövare i Torne skärgård.

Fisket utövas där i huvudsak av personer som arrendera fiskevatten. De av lagrådet påvisade »oklara och svårtolkade stadganden om gränserna för enskild fiskerätt» äro särskilt utmärkande för Torne skärgård. Detta föranleder ständiga ägorättstvister och därmed svåra avbräck för fiskerinäringens utövare. Även i övrigt innebär den enskilda äganderätten till fiskevattnen ständigt osäkerhet för en stor befolkningsgrupp, som är helt beroende av fisket för sin försörjning. Dessa yrkesutövare måste ju nämligen investera betydande belopp i redskap, båtar m. m., och dessutom äro också bosättningsförhållanden och yrkesinriktning av sådant slag, att plötsliga förändringar i denna befolknings försörjningsmöjligheter icke kunna ske utan stora ekonomiska och andra skadeverkningar. Fiskarbefolkningen i Torne skärgård är sålunda — till skillnad från markägarna — helt beroende av fisket för att kunna försörja sig, men denna möjlighet kunna markägarna i väsentlig grad — och i värsta fall helt — ödelägga genom att vägra arrende på rimliga villkor.

Arrendena ha så småningom också blivit mycket höga, vilket framstår såsom särskilt orimligt med hänsyn till att det i flertalet fall torde vara mycket tvivelaktigt hur det förhåller sig med äganderätten till de fiskevatten som utarrenderas.

Om dessa förhållanden skola fortsätta, föreligga också stora risker för rovfiske. För att kunna betala ständigt ökade arrendesummor tillgripas näm-

ligen mer och mer effektiva fångstmetoder, och redan nu finns det i Torne skärgård tendenser till stängningsanordningar av sådan omfattning att fisken — det gäller framför allt laxen — icke i önskelig omfattning kan komma fram till lekplatserna. Det är ett intresse såväl för fiskarbefolkningen som för den allmänna folkhushållningen att dessa missförhållanden upphöra.

Om man slopar de undantagsbestämmelser som nu föreslagits för Torne skärgård i fråga om gränsdragningen mot allmänt fiskevatten, kränker man inte på något sätt *berättigade och rimliga anspråk*. De som hittills gjort anspråk på äganderätten även till fiskevattnen i Torne skärgård komma ju nämligen — i den mån de kunna bevisa sin äganderätt — att få ersättning av statsverket.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att § 3 i den föreslagna lagen om gräns mot allmänt vattenområde ges följande ändrade lydelse:

I Kalmar län hänföres till fastigheterna även följande vattenområden:

allt vatten innanför en linje — — — Skäggnäslandets nordspets.

Stockholm den 17 oktober 1950.

Helmer Holmberg.

Ivar Jansson.

Olof W. Wiklund.

Hildur Ericsson.

John G. Löfroth.

H. Hagberg.

J. O. Gavelin.

Märta Boman.